

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזנפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

לנוח מעט בכל שעה כדי לדבק את עצמו בו יתברך (כי צריך להזכיר א"ע ג"כ, למה הוא לומד, ולפני מי הוא לומד). והכלל שצריך להיות תמיד דבוק בה' ובאהבתו, וממילא יעבוד אותו בחשק ובשמחה ובהתלהבות ובהתרוממות הרוח, ודבר זה הוא כלל גדול בתורת החסידות. וזה בחי' "דבר אל בני ישראל, ויקחו לי תרומה", דהיינו כשבאים לבנות בית המקדש, ומשכן לקדושה לעבודת ה', תביאו לי עבודות שיש בהם תרומה, דהיינו התרוממות הרוח, שמחה וחשק מוחין דגדלות והתלהבות, ואפילו כשאין לכם את הנ"ל מצד עצמכם, "מאת כל איש אשר ירבו לבו" לעבוד אותי ולבנות את משכני כנ"ל, מהם "תקחו את תרומתי", דהיינו תתבוננו בעובדי ה' אחרים מתוך התלהבות והתרוממות, ומהם תלמדו וכן תעשו. יהי רצון שיהא חלקינו בין עובדי ה' מתוך דביקות והתלהבות, מתוך אהבה ושמחה וכו'.

בברכת התורה וכוט"ם

שמעון יוסף הכהן ויוזנפלד

מדרש

אמר רבי שמעון בן יוחאי (משנה אבות ד, י): 'שְׁלֹשָׁה כְּתָרִים הֵם, כְּתָר מַלְכוּת וְכְתָר כְּהֵנָה וְכְתָר תּוֹרָה. כְּתָר מַלְכוּת, זֶה הַשְּׁלֶחַן, דְּכָתִיב בוֹ (שְׁמוֹת כה, כד): זֶר זָהָב סָבִיב. כְּתָר כְּהֵנָה, זֶה הַמִּזְבֵּחַ, דְּכָתִיב בוֹ (שְׁמוֹת ל, א): זֶר זָהָב סָבִיב. וְכְתָר תּוֹרָה, זֶה הָאָרוֹן, דְּכָתִיב בוֹ (שְׁמוֹת כה, יא): זֶר זָהָב. לְמַעַן נִכְתְּבִים זֶר וְנִקְרָאִים זֶר, אֲלֵא לֹאמַר לָךְ אִם אָדָם זֹכֵה נֶעֱשִׂים לוֹ זֶר, וְאִם לֹא זֶר. וּמִפְּנֵי מַה בְּכֻלָּן כְּתִיב (שְׁמוֹת כה, ל): אֱדָם זֹכֵה נֶעֱשִׂים לוֹ זֶר, וְכָאֵין לְתוֹרָה (שְׁמוֹת כה, א): וְעֲשִׂיתָ עֲלָיו, לְלַמְּדוֹ שֶׁכְּתָר תּוֹרָה מְעֵלָה יוֹתֵר מִכָּל זֶה אֲדָם לְתוֹרָה כָּאֵין זֶה לְכָל.' (שְׁמוֹת רבה לד, ב)

לְחֵם הַפָּנִים

על-ידי הפסופין דקדשה שעל-ידי זה נעשין נפשות טובות, על-ידי זה זוכין שכל האכילה תהיה בחינת לחם הפנים, שזה עקר תקון האכילה דקדשה של ישראל. ועל-פן אסור לאכל דם עד שנעפר ונעשה חלב ואז מתר באכילה, פי הדם הוא הנפש, פי שם נפש הפקמיות, שאי אפשר לאכלו פי-אם פשםברין ומזכין את הנפש מפקמה לאדם על-ידי פסופין דקדשה, שעל-ידי זה עושין נפשות טובות, שזה בחינת מה שמברין הטוב שגנפם הפקמיות, ואז נמתק הדם שבו מלכש הנפש, ונתתקן עד שנעשה חלב כמבאר בפנים, ואז התר לאכילה.

טעם גויעו

האדם הזוכה להיות רגיל להתבודד באמת ולפרש שיקתו לפני השם יתברך פראוי, בפרט אם זוכה להתבודד בשדות וביערים, אזי הוא מרגיש בכל פסיעה ופסיעה שפוטע שם טעם גויעו (ועין במאמר דאיתי מנורת זכה, לקוטי"א, סימן ת, ומכין קצת רגו וסעד לזה). גם אחר-כך פשחוזר משם, אז כל העולם חדש בעיניו, ונדמה לו כאלו הוא עולם אחר חדש לגמרי, ואין העולם נראה בעיניו כלל פאשר מקדם. (אוצר היראה מהדורא בתרא אות טו)

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר תרומה לכבוד ... אחרשה"ט!

בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. "דבר אל בני ישראל, ויקחו לי תרומה, מאת כל איש אשר ידבנו לבו, תקחו את תרומתי" (שמות כה, ב).

כי צריכים לעבוד את הבורא יתברך שמו (דהיינו התפילה ועסק התורה, וקיום המצוות ועשיית המעשים טובים, וכל עניני עבודת ה') בהתרוממות הרוח, במוחין דגדלות, בחשק, בשמחה ובטוב לבב, בהתלהבות, בחיות דקדושה, בדביקות, בדחילו ורחימו (דהיינו מתוך יראת ה', ובפרט אם זוכה לאיזה התנוצצות של יראת הרוממות, ומתוך אהבת ה'). בקדושה וטהרה, בסילודין וטהרת הלב, ולא כעץ יבש. וכמוכרח מחמת אונסו, כמי שהצמידו לו אקדח על רקתו, או כפו עליו הר כניגית. (אם כי גם זה טוב, אם זה מצבו, שהרי סוף סוף יש לו יראת העונש, ואשרי לו על כך, אבל בודאי אין זו מהמדרגות הגבוהות בעבודת ה', ולעבוד את ה' מאהבה, הוא ענין אחר לגמרי מלעבוד את ה' ביראה, ולא קרב זה אל זה, ורחוקים כמרחק בין מזרח למערב, ובין צפון לדרום). ואיתא בצוואת הריב"ש (אות ג) שכל אדם צריך לעבוד את השי"ת בכל כוחו שהכל הוא צורך גבוה, מפני שהשי"ת רוצה שיעבדו אותו בכל האופנים, והכוונה, כי לפעמים אדם הולך ומדבר עם בני אדם, ואז אינו יכול ללמוד וצריך להיות דבוק בהשי"ת במחשבתו [וליחד יחודים], וכן כשאדם הולך בדרך ואינו יכול להתפלל וללמוד כדרכו, וצריך לעבוד אותו [יתברך] באופנים אחרים, ואל יצער עצמו בזה, כי השי"ת רוצה

שיעבדוהו בכל האופנים, פעמים באופן זה ופעמים באופן זה, לכך הזדמן לפניו לילך לדרך או לדבר עם בני אדם, בכדי לעבוד אותו יתברך באופן הזה. ועוד איתא (שם אות ה) ידבק מחשבתו למעלה... ולא יסתכל כלל בעניני עולם הזה (וכידוע שמוהר"ג זצ"ל עסק בעבודת ה' בבית העליה, ושם היה חלון, אבל היה תמיד מכוסה, בהטעמו ר' נתן שהוא מכסהו כדי שיהא "א בליק ווייניג אין עולם הזה" פי הבטה פחות על עוה"ז), ולא יחשוב בעניני העוה"ז כלל, רק ישתדל בכל העניינים להפריד את עצמו מהגשמיות, כי בהסתכלותו בעוה"ז - מגשם עצמו, ואמרו ר"ל (מנחות מג, ב) אריה מביאה לידי זכירה, ולידי תאוה, וכתיב בעץ הדעת (בראשית ג, ו) ע"ש נחמד למראה וטוב למאכל - שמחמת הראיה - הוא נחמד. עוד כתב (שם אות י) בענין הדביקות, וז"ל כלל גדול השתוות (כמ"ש (תהלים טו, ח) שויתי ה' לנגדי תמיד), פירוש שיהא שוה אצלו אם ישבחוהו בני אדם או יגנוהו - הוא דבר גדול מאד. וכן יהיה שוה אצלו אם יחזיקוהו לחסרון ידיעה, או ליודע בכל התורה כולה. ודבר הגורם לזה הוא הדביקות בהבורא תדיר שמחמת טירת הדביקות - אין לו פנאי לחשוב בדברים אלו. שטרוד תמיד לדבק עצמו למעלה בו יתברך. עוד שם (אות יא) ובכל דבר שיעשה יחשוב בזה שהוא עושה נחת רוח לבורא יתברך. ועוד כתב שם (אות כט) וכשלומד צריך

מסדרין לחם הפנים בשבת

עקר הברכה הוא משבת, פי היא מקור הברכה, דמנה מתברכין כל שתא יומין. פי שבת הוא בחינת אמונה ותקון הברית, שעל-ידי זה עקר שלמות כל הברכות וההשפעות, ועל-ידי זה זוכין להכניס השפע מחוץ לפנים לתוך הקדשה, שיקבלו ישראל קדושים את עקר השפע והפרנסה, וגם זוכין על-ידי זה שיהיה אכילתנו בקדשה גדולה, בבחינת לחם הפנים. וזה בחינת מה שהיו מסדרין לחם הפנים בשבת, ועל-כן היו נוהגים הצדיקים לצאת אל השדה לקבל שבת, בכדי להמשיך השפע מחוץ לפנים, מבחינת שדה לבחינת בית. וכל אחד כפי מה שזוהה לקבל קדשת שבת, שהוא בחינת אמונה ותקון הברית, כמו-כן פורק ממנו על הפרנסה, שהוא בחינת עבודת חוץ, בחינת עבודת השדה, פי זוהה שתהיה אכילתו בבחינת לחם הפנים, ומכניס השפע מחוץ לפנים על-ידי קדשת שבת, ואז הכל טורחין בשביל פרנסתו, והוא אינו צריך לעשות עבודות גשמיות בשביל הפרנסה. ואפלו כל זמן שאינו זוהה לזה, ומכרח לעשות ענין איהו עסק ומלאכה עקר תקונו גם-כן רק על-ידי קדשת שבת, שהוא בחינת הצדיק האמת גם-כן, הינו שיכונן במחשבתו שעושה העסק כפי שיוכל להחזיק את הצדיק וכדי שיוכל לקבל שבת כבוד, ואז זוהה לברר ולתקן על-ידי העסקים שלו תקונים גדולים. (הלכות אומנין, הלכה ד, אותיות כה לב)

מעלת למוד הפוסקים

ועל למוד הפוסקים הזהיר מאד מאד ביותר מפל הממדים וראוי ללמד כל הארבעה "שלחן-ערוך" כלם מראשם עד סופם פסדר אם יכול ללמד כל הארבעה שלחן-ערוך עם כל הפרושים הגדולים מה טוב ואם לאו על-כל-פנים ללמד כל הארבעה "שלחן-ערוך" הקטנים והוא תקון גדול מאד מאד פי על-ידי חטאים נתערב טוב ורע, ועל-ידי למוד פוסק שמבקר הכשר והפסול המתיר והאסור הטהור והטמא על-ידי זה נתברר ונפרש הטוב מן הרע וכמבאר במאמר ראיתי מנורת זהב ובשאר מאמרים מעלת למוד הפוסקים ואמר: שכל איש ישראלי מחייב ללמד בכל יום ויום פוסקים ולא יעבר ואף אם הוא אנוס ואין לו פנאי, ילמד על-כל-פנים איהו סעיף "שלחן-ערוך" באיהו מקום שהוא אפלו שלא במקומו שהוא עומד עתה בשלחן-ערוך פי צריך ללמד איהו דין ב"שלחן-ערוך" בכל יום ויום כל ימי חייו וכשאינו אנוס ילמד פסדר כל הארבעה "שלחן-ערוך" מדי יום ביומו וכשיגמר ויסים הארבעה "שלחן-ערוך" יחזר ויתחיל ללמוד פסדר וכן ינהג כל ימי חייו. (שבחי הר"ן ושיחות הר"ן שיחות הר"ן אות כט)

הארות על מאמר "בחוצרות" (בסימן ה)

ז"ל: כי צריך כל אדם לומר כל העולם לא נברא אלא בשבילי (סנהדרין לו), [נמצא כשהעולם נברא בשבילי צריך אני לראות ולעיין בכל עת בתיקון העולם ולמלאות חסרון העולם ולהתפלל בעבורם], ע"כ.

כי באמת עיקר גדר האדם הוא ע"י עשיית חסד עם הבריות שזה גדר האדם שדרכו לגמול חסד משא"כ החי, כמבאר בדברי רבינו ז"ל במאמר ימי חנוכה (ל"מ ח"ב ב. ד) וע"כ החסידה לא זכתה להיות בין העופות הטהורות כמבאר בסדר שמיני (ויקרא יא) שאע"פ שעושה חסד במזונות, מ"מ אינה עושה חסד עם הנצרכים כ"א עם חברותיה כפרשי" שם, היינו שעושה חסד מסיבות אנוכיות בחי' שמור לי ואשמור לך, נמצא שכל חסדה עושה למען עצמה, משא"כ האדם הראוי לשמו שעושה חסד עם הנצרך כפי רצון הבורא ית"ש ללא חשבונות קטנוניים ואהבה עצמית, שזה יש לנו ללמוד שהאדם שאינו עושה חסד כנ"ל נוטל הנשמה מחסדו, כי הכל עושה למען עצמו, אם למען כבודו, אם למען שבבא היום יפרע חסדו, ואזי אין חסדו נקרא חסד, ואזי הוא אינו נקרא אדם באמת כ"א בשם המושאל, שזה בחי' משרז"ל (יבמות סא). רשב"י אומר אתם קרויים אדם ואין העכו"ם קרויים אדם, וכן פסק הרמב"ם מהאי טעמא שאין גוי מטמא באוהל כי (במדבר יט) אדם כי ימות באוהל קאי רק אמי שנקרא אדם דהיינו ישראל (עין רמב"ם הל' טומאת מת פ"א ה"ג, והל' אבל פ"ג ה"ז) ואע"פ שמרן הב"י כתב (יורה דעה סי' שעב ס"ב) שקברי עכו"ם נכון ליהזר הכהן מלילך עליהם, מ"מ כבר מבואר בשו"ת אבני נור דרוב הראשונים ס"ל כהרמב"ם דהלכה כרשב"י בזה. וע"כ ג"כ אין חסדם נקרא בשם חסד כלל כמ"ש חז"ל (ב"ב י: עה"פ משלי יד) וחסד לאומים חטאת, כל צדקה וחסד שאומות עכו"ם עושין חטא הוא להן שאינם עושין אלא להתגדל בו ולהתיהר בו ולחרף אותו, וכמ"ש חז"ל (שבת לו: ב) כל מה שתיקנו לא תיקנו אלא לצורך עצמן וכו'. (מתוך הספר "יש מאין")

תיקון הכללי

זכור ה' לבני אדם, את יום (חורבן) ירושלים, האומרים (אחד לשני) ערו ערו (תחריבו תחריבו) עד היסוד בה (תהלים קלז, ז).

בתרגום על אתר איתא בזה"ל: אמר מיכאל רבא דירושלם. (חו ידיעה נכבדה בפני עצמה) והנה כמעט כל המפרשים פשוו ערו, לשון חורבן וכנ"ל. והמלבי"ם פירש לשון גילוי, ולפ"ז נ"ל גילוי ערותה ובושתה עד היסוד. ("ויסוד" שייך ג"כ להניל כנודע). ובדרך מליצה ניתן לומר ערו... עד היסוד, כנגד הערבים המכחישים כל קשר יהודי לירושלים, וגם ה"כותל המערבי" הם טוענים שהוא אתר מוסלמי ולא יהודי, וכנגד זה אתם תחפרו עד גילוי היסודות, ותראו לעיני כל, כי ירושלים שייכת לעם ישראל. ובאשר לעצם הדבר - הענין טעון הרבה תפילה ורחמי שמים. וידוע שעיני כל העולם לטושות לסלקינו בבושת פנים מירושלים, וכנודע שלנוצרים אין שום נביא, והכל סומכים על נביאנו, אלא שמסלפים דבריהם, ופירוש דבריהם, חוץ מאחד שהם טוענים שהוא נביא ואמר רק "נבואה" אחת, דהיינו שירושלים לנצח ולעולם לא תחזור לשלטון יהודי, והמעט שיש לנו שייכות בה ושלטיה בה - היא ג"כ לצנינים בעיניהם וגדא אמונתם, וע"כ אורבים עלינו ועיניהם לטושות, וע"כ לא מכירים ריבונות יהודית על ירושלים, וגם לא מחזיקים שגריים וקונסולים שם, כנודע מהמציאות, ותמיד ירושלים טעונה תפילה רבתי, ולה' הישועה והרחמים.

לחם הפנים

שבת היא בחינת תקון הברית ותקון האמונה, שעל-ידי זה זוכין לרצון וכסופין דקדשה, שעל-ידים נעשין נפשות טובות. וזה בחינת התגלות הרצון שנתגלה בשבת, בחינת רענן ורעיון, רצון שפרצונות, ועל-ידי זה גם אנחנו זוכין לרצונות דקדשה ולכסופין גדולים להשם יתברך, ועל-ידי זה נעשין נפשות טובות. וזה בחינת הנפש יתרה שזוכין בשבת. ועל-ידי זה זוכין שתהיה האכילה בבחינת לחם הפנים. ועל-כן עקר סודו לחם הפנים היה בשבת. (הלכות דם, הלכה א, אות ז)

מכתבים על פרישת השבוע

מאת הר"ח שמעון יוסף הכהן ויונפלד שליט"א

לרכישת הספר - 054-84 96548

לעילוי נשמות
תמונת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ז שבט
תנצבה.
נתן וצרינה בלאוואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

להצלחת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמות

לתרומות, הקדשה/מסירת שמות לזכרה
050 - 4161022
לקבלת העלון השבועי למייל ערו קשר במייל
netzah.meir@gmail.com

לעילוי נשמת
שלמה בן אברהם חיון ז"ל
י"ז מנחם אב

יריב בן מניח
חזרה בתשובה שלמה